



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 93/2016
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.П. и др., због кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349. став 2. у вези става 1. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Б.П. и Д.Т., адвоката П.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 93/10 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 671/15 од 17.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Б.П. и Д.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 93/10 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 671/15 од 17.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К 93/10 од 13.03.2015. године, окривљени Б.А. и Д.Т., су, поред осталих, оглашени кривим због кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349. став 2. у вези става 1. и члана 33. Кривичног законика, па су им изречене условне осуде тако што им је утврђена казна затвора у трајању од по једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. На основу члана 258. став 4. ЗКП, окривљени Б.А., Д.Т., М.Д. и С.Ћ., обавезани су да оштећеној В.Ј., по основу имовинскоправног захтева за накнаду штете заједно плате 61.600,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу члана 264. у вези члана 262. и члана 261. ЗКП, окривљени су обавезани да плате суду трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 671/15 од 17.11.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Шиду и бранилаца окривљених Б.А., Д.Т., М.Д. и С.Ћ., а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљених Б.П. и Д.Т., адвокат П.Т., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 16. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан и донесе пресуду којом се побијане пресуде преиначавају у ослобађајуће, јер нема доказа да су окривљени извршили кривично дело које им је стављено на терет и за које су осуђени.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа на основу члана 486. став 1. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљених Б.П. и Д.Т., у захтеву за заштиту законитости истиче да питање договора окривљених око организовања групе људи и њиховог учешћа у организацији протеста, суд није утврдио, те да ниједним изведеним доказом није поткрепљена чињеница да су окривљени били организатори – коловође таквог окупљања, а да се ни из првостепене ни из другостепене пресуде не види које су то радње окривљени предузели у правцу организовања групе људи, осим достављања обавештења ОУП.

У вези са тим бранилац у захтеву наводи да је за постојање предметног кривичног дела битно шта су окривљени као „коловође“ учинили на организацији групе људи да би им се стављало на терет да су били коловође групе, а сам чин достављања обавештења ОУП-у о организовању групе која ће покушати да кроз самопомоћ поврати имовину ПП „Е.“ не значи и организацију ове групе. Према ставу браниоца у конкретном случају из утврђеног чињеничног стања и изведених доказа произлази да је једина радња окривљених у овом случају била достављање обавештења ОУП-у Шид о организовању скупа.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљених изнетим наводима захтева цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама и тиме суштински оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у побијаним правноснажним пресудама.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 16. став 5. ЗКП и у вези са тим наводи да се, чак и у случају да има индиција да су окривљени организатори групе, али је немогуће утврдити са извесношћу чињенице важне за доношење судске пресуде, постојеће чињенице се морају тумачити у корист окривљеног, те се ослобађајућа пресуда доноси када суд остане у сумњи да ли су окривљени учинили кривично дело и у том случају се једна утврђена чињеница према самом закону тумачи као утврђена у корист окривљеног по принципу – у случају сумње, пресудити у корист окривљеног.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 16. став 5. ЗКП, нити по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Б.П. и Д.Т. оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.